

Архів дописів Андрія Юркевича у соцмережі Вконтакті (VK).

Біографічний нарис про Андрія Юркевича на сайті Цифрового Архіву Майдану:

<https://digitalmaidan.org/history/maidanivci/andrii-jurkevych>

Спогади Андрія Юркевича про події 18-20 лютого 2014 "Моя Революція":

<https://digitalmaidan.org/history/memories/jurkevych-andrii>

---

13 лип 2014

Про «Айдар».

Харків, Лозова та Ізюм Харківської області, Донецьк, Керч, Полтава, Щастя Луганської області, є хлопці з Одещини... список дуже неповний, але і він дає можливість зрозуміти географічний розмах нашого батальйону. Та все ж регіон, котрий найповніше представлений в Айдарі це Волинь. Земля, яка породила УПА, дарує Україні добровольців нового покоління, таких же відважних і рішучих, як 70 років тому...

16 лип 2014

Гра стає цікавішою і різноманітнішою - крім градів тепер по нас ху***рять і артилерія. Що слідуюче? Вертольоти? Літаки? Завтрашній-після завтрашній день покаже.

Набирав воду з новоприбулої бочки, спілкувався з солдатами. Всі на позитиві, світлі та усміхнені обличчя. Жартували про роль удачі в житті солдата, наостанок побажали один одному тої самої удачі. Попереду ніч...

17 лип 2014

Роздуми під артилерійську канонаду...

В армії гостра недостача високоточних приладів наведення, спостереження і навігації. Вірніше, їх практично немає. Все, що використовується нашими військовими було застаріле навіть для кінця минулого століття. Немає навіть банальних безпілотників, коректування гарматних пострілів відбувається старими добрими дідівськими методами. І в всьому ніби то винна недостача коштів, наша армія бідна і нефінансована... Бла бла бла... А гроші на десятки і сотні мін і снарядів, які кожного дня пролітають мимо цілі є??? Немалі гроші... Банальна арифметика говорить зовсім не на користь наших чиновників, які займаються забезпеченням Збройних Сил. Я вже не кажу про цінність життя десятків хлопців щоденно, яке вони втрачають від того, що ми банально не орієнтуємось в пересуваннях та маневрах нашого ворога. Наших можновладців нічого не вчить навіть війна на власній території. Тому що в разі чого всі вони звідси банально з'їбуться...

17 лип 2014

Про благородство і витримку...

Сьогодні було поранено двох солдатів-срочників. Одного з них тому, що під час обстрілу "Градом" він не кинувся стрімголов в бліндаж, а чекав на вході, чекаючи поки останній з товаришів не заховається - а потім вже забіг сам. Джентльменська поведінка і самопожертва - одні з найкращих чоловічих якостей, тим більш цінні вони в військовий час, коли згідно законів природи кожен повинен думати в першу чергу про своє власне виживання. На щастя, рана не є небезпечною для життя і через деякий період реабілітації хлопець по всіх даних повинен повернутись до активного життя.

18 лип 2014

Кілька днів тому нашу позицію було обстріляно з залпової установки "Град". Результати порадання можете оцінити самі, викладаю лише фото, де не видно позицій зі зброєю і технікою - самі розумієте чому. На щастя, Ваш покірний слуга знаходився недалеко від бліндажу, який мене і чотирьох моїх товаришів врятував, причому останнього з нас всередину зашитовхала вже вибухова хвиля. Але не всім пощастило - двоє наших товаришів не встигли добігти. Один чудом залишився неушкодженим,

заробивши лише контузію, він на фото з картами справа. Інший виявився не таким везучим - Павло Герасименко <http://m.vk.com/malanor> попав в саме пекло вибухів. У нього кілька відкритих переломів кінцівок, знято пів-обличчя (одне з вух прийшлося пришивати, воно трималось на маленькому шматочку шкіри), а також відслоєння рогівки обох очей. Є ризик, що наш герой може залишитись незрячим, якщо і вдасться повернути Пашці зір - то це довгий і недешевий процес. Батьки нашого героя - прості і не заможні люди, тому Ваша допомога дуже потрібна, вона дасть нашому герою шанс знову повноцінно бачити. Картка Приватбанку 5168757245323441 Герасименко Павло Валерійович. Контактний телефон батька 063 902 32 15.

21 лип 2014

На війні найбільший ворог кожного солдата - абсолютна і беззастережна сміливість, яка заперечує навіть таке фундаментальне почуття, як інстинкт самозбереження. Яким би відважним не був воїн - він завжди повинен лишній раз перестрахувати себе, як би добре не йшли справи - завжди бути в очікуванні чогось не дуже доброго, відкинувши кудись далеко самовпевненість і самонадіяність. В нас було троє бойових товаришів. Один сьогодні отримав важке поранення від міни і не вберіг двох своїх підопічних від таких же ран - просто тому, що під час мінометного обстрілу безтурботно сидів замість того, щоб залягти, як це робили ми. Зараз в нього загроза ампутації однієї ноги. Інший вбитий пострілом в голову - просто тому, що стріляв по ворогах в повний ріст, як герої американських бойовиків, при тому, що йому нічого не заважало робити це навприсяд або в положенні лежачи. В нього залишилось сиротами дві донечки. Третій побив всі рекорди необачності і пішов в "самоволку" вгості до нових "друзів" з місцевих. Був полоненим і знайдений сьогодні вбитий з простреленими та проломаними ногами. Колись я вважав, що відвага і сміливість - голова всьому у військовій справі. Але практика суворо вносить свої корективи...

24 лип 2014

Часто приходиться чути думку про те, як жахливо війна впливає на людину... Приклади, які наводяться - різноманітні психопати та алко-нарко залежні особи з досвідом перебування в гарячих точках. Нестримані і невірніважені, вони справляють гнітюче враження і викликають та притягують до себе негатив. І все ж вищезгадана думка не витримує ніякої критики і сформульована людьми, бачившими війну хіба що з екрана телевізора. Справа в іншому. Війна не руйнує нічого в людині. Вона лише загострює те, що в ній є. Невірніважені людина стає справжнім психопатом, агресор - ще більш нестриманим та відмороженим, істерик - справжнім панікером та плаксою. Адекватна ж людина, котра пройшла війну і знає справжню ціну чужому та людському життю, тільки стверджується у своїй адекватності і спокійному сприйнятті реальності. Вона з посмішкою зустрічає будь-які проблеми та незгоди, тому що в порівнянні з пережитим, всі життєві неприємності виглядають дитячим конструктором...

31 лип 2014

Довший час по різних причинах не був на зв'язку, тому зараз буду компенсувати свою відсутність. Три дні тому приїхали з восьмиденного бойового виїзду, протягом якого було взято з боями два населених пункти - дуже важливу в стратегічному плані Георгіївку та Лутугіне, а також без боїв була зайнята Успенка. Цінність Георгіївки - в тому, що володіння нею відкриває дорогу на Луганський аеропорт, захисники якого до недавнього часу були оточені зі всіх сторін силами сепаратистів. Штурм пройшов відносно швидко, з нашої сторони в населений пункт зайшли танки та бронетехніка. Вороги намагались чинити опір, але завдяки нашому наступу з двох сторін одночасно, його було подолано. В ворога захоплена бронетехніка та арсенал зброї, взяті полонені, в тому числі 3 громадян Росії. Ворог використовував проти нас крім стрілецької зброї артилерію та міномети, було пошкоджено 1 наш танк та вантажна машина. Захоплення Георгіївки дало можливість налагодити постачання захисників аеропорту ліками, продуктами та боєприпасами, відкрило ще одну дорогу для наступу на Луганськ, а також перекинуло сепаратистами один з шляхів постачання їм зброї.

31 лип 2014

Як виявилось, відстояти важче, ніж захопити. Ранок слідуємого дня почався з обстрілу наших позицій мінометами та артилерією, з флангу вівся шквальний вогонь з автоматів та кулеметів. Позицію було втримано завдяки допомозі десантників з "вісімдесятки", які після штурму днем раніше приїхали на підсилення. Хлопці - справжні звірі (в хорошому значенні цього слова). Навіть після відступу танків, ще один з яких було підбито та часткового відтіснення нас з позицій, хлопці спокійно стримували

наступ на своєму участку, фактично воюючи БТРами проти двох ворожих танків. Розмах бою був настільки значним, що з нашої сторони пришлося задіювати артилерію та установки "Град", а згодом працювала в чотири заходи авіація. В результаті наступ противника було зупинено, бажання повернути Георгіївку відбите якщо не назавжди, то дуже надовго. З нашої сторони за неповну добу героїчно загинуло 6 чоловік, наймолодшому з яких було всього 19... Також є немало поранених, в тому числі важких.

31 лип 2014

Днем пізніше нами була обстріляна колона, що везла терористам озброєння з сторони кордону з Росією. Знешкоджено 2 машини, до місця призначення не доїхали кілька десятків одиниць стрілецької зброї, гранатомети, гранати, а також велика кількість набоїв, в тому числі і до снайперських гвинтівків. Захоплені документи, в тому числі списки розвідгруп банд терористів. Крім іншого, налагоджено нормальну діяльність двох блок-постів по дорозі на Луганськ

31 лип 2014

В рамках наступальної операції було прийнято рішення звільнити від сепаратистів Лутугіно. Наступ здійснювався "Айдаром" та десантурою з "вісімдесятки" - тим більше, що ми були добре спрацьовані між собою з часу попереднього бою та кількох днів втримання позицій. За сприяння танків, БМП (в тому числі і трофейного з Георгіївки), а також десантних БТРів було здійснено наступ відразу з кількох напрямків, після чого всі сили зустрілись на в'їзді в місто. Вже до того часу в нас були суттєві втрати - від пострілу з гранатомета загинув командир одного з танків, було завдано удару по нашій розвідцвально-саперній групі, в результаті чого загинуло 10 чоловік. Однак, наступу це не зупинило, терористи на блок-пості були знищені нашою передовою групою, після чого основні сили зайшли в Лутугіно і здійснили зачистку його від антиукраїнських елементів. З нашої сторони було втрачено вбитими ще двоє бійців. Після цього без боїв була зайнята Успенка. Наступ іде повним ходом, сепаратисти деморалізовані і втікають до кордону як щурі.

4 сер 2014

Вчора був черговий бойовий виїзд... Ми все щільніше і щільніше звужуємо кільце навкруг Мордору, перекиваючи сепаратистам всі можливі шляхи. Шосе, дороги місцевого значення, польові шляхи - їх з кожним днем все більше і більше під нашим контролем. Тепер ми контролюємо і Красний Яр, звідки всі місцеві діячі ЛНР поспішно повтікали, не давши нам бою. Ті, хто не встиг зробити цього заздалегідь, викидали автомати, зникаючи між сільськими вуличками. Наші позиції тепер на в'їзді в Луганськ, звідки ми можемо спостерігати за життям міста навіть без бінокля. І все було б чудово, якби не страшна втрата...

Вчора на в'їзді в Красний Яр ми втратили один з найкращих танкових екіпажів в цій війні. Хлопців, котрі виграли велику кількість танкових боїв, знищивши значну кількість техніки загарбників. Хлопців, які ніколи не підводили і завжди надійно захищали нас своєю бронєю. Хлопців, яких ніколи не було потрібно другий раз просити йти в атаку - вони самі ці атаки очолювали. Вони завжди йшли на чолі колони, яким би безнадійним і екстремальним не було б завдання. Тому й завжди ризикували найбільше, будучи прикладом для всіх нас. Екіпаж Копченого підірвався на протитанковій міні на в'їзді в населений пункт. Вибух був настільки сильний, що танку відразу знесло башту, шансів в героїв вижити не було... Ця війна знову плодить вдів і сиріт... Ця війна забирає найсміливіших з нас. Не забудемо і не пробачимо. Ми щиро любили цих людей, вони були прикладом для нас і вони назавжди залишаться в наших серцях. Двадцять хвилин перед непоправимим я мав щастя спілкуватись з хлопцями востаннє - з командиром обговорювали план наступу, з наводчиком - домовлялись, що він подарує мені кілька пачок патронів до трофейного ПМ. Молоді, щирі усміхнені і впевнені у перемозі - такими вони тепер будуть жити у моїй пам'яті.

П.с. Щоб ви уявляли який тотальний пц твориться у нашій армії - дорогу, по якій мали рухатись танки повинні були перевірити військові сапери, які і завірили нас про те, що шлях перевірений і повністю чистий...

7 сер 2014

Як виявилось, минулий пост - то був лиш початок історії. Після того, як 2 рота "Айдару" віддала позиції в руки регулярної армії, ми з почуттям виконаного обов'язку повернулись додому. Яким же було наше здивування, коли ми на другий ранок взнали, що військові після кількох мінометних обстрілів з Луганди поспішно покинули зайняті позиції. Зібрались... і поїхали. Здійнявся грандіозний скандал і командуванням було поставлене завдання повторного штурму Красного Яру. З почуттям дежа вю ми виїхали у вже знайомі місця. На цей раз, навчені гірким досвідом, ми ретельно контролювали дії

військових саперів по розмінуванню місцевості, я очолив групу прикриття, яка крім охорони ще й слідувала за ретельністю роботи спеців. В населений пункт, як і минулого разу зайшли без бою, спротиву ніхто не чинив, але попереду нас чекало найцікавіше. Поки військові повторно викопувались на Вергунському перехресті, я з трьома моїми товаришами пішов в розвідку в сторону Луганська, де в приватному секторі відбулась наша зустріч з групою терористів. На наш вогонь зі стрілецької зброї вони відповіли пострілом з ручного гранатомета, після чого зав'язався бій. Ми зайняли кругову оборону в двохповерховому будинку по якому противник вів вогонь протягом певного часу. Паралельно з захистом своїх позицій нами було виявлене місце розташування ворожого коректувальника, після чого був викликаний снайпер для його ліквідації. Тим часом сили ставали все більш нерівні, наш будинок атакували відразу з кількох сторін, тому було прийнято рішення про відступ під прикриттям БМП та групи наших товаришів, яка висунулась нам назустріч. Після певного перегрупування сил і доукомплектування ми пішли в наступ для зачистки вищезгаданої території, тим більше, що інформація про наявність великої групи терористів по сусідству з нашими позиціями підтвердилась на всі 100%. Група під прикриттям БМП при просуванні вперед була атакована лугандонськими танками, один з яких вдалось пошкодити моєму товаришу. Після включення в роботу двох наших залізних монстрів бій став не плступатись по видовищності кінематографічним аналогам, з єдиною різницею - вбиті і поранені були справжні... Героїчно загинули двоє бійців з екіпажу нашого БМП - від пострілу комунікативним снарядом від передньої частини нічого не залишилось, є чимало поранених. Втрати ворога набагато суттєвіші - від пострілів осколковими снарядами стирались з лиця землі цілі позиції, чимало сеператистів було вбито нашими бійцями в стрілковому бою. До слова - терори не рахуються з людськими втратами, всі вбиті були без елементарних елементів захисту - бронешитетів та касок, з боекомплекту - лише по два магазини та одноразові гранаиомети (щоправда, найпотужніші з можливих). ЛНР без докорів сумління пускає на м'ясо своїх " захисників ". Серед вбитих в цьому бою - і декілька громадян Росії.

23 сеп 2014

Коротко про головне. Були в Хрящоватому, штурм плюс утримання позицій. Над селом знаходиться висота, яку по всіх законах ведення війни потрібно було б взяти перед тим, як йти на населений пункт. Але далеко не все в цій війні піддається логічному розумінню, тому після того, як Хрящовате стало наше, ми опинились під перехресним вогнем - з висоти і зправа, причому жодна з сторін снарядів і зарядів не жаліла - Гради, танки, крупнокаліберна артилерія та міномети - в комплекті з пробитою газовою трубою, яка палала, горящою травою та зруйнованими будинками - картина в перші дні нагадувала кіношний апокаліпсис. Обстріли були найінтенсивніші за весь час мого перебування на війні, часом працювало по кілька видів зброї одночасно. Цегляні стіни будинків розсипалися від кожного попадання в них, тому вибрати позицію для утримання села було надзвичайно важко - тим більше, що вже при штурмі у нас були суттєві втрати. На подив, на допомогу прийшла корупційна складова- дім прокурора N-ного району знаходився не тільки в географічно зручному місці, але й був збудований х настільки міцних бетонних блоків, що витримав 5 попадань, а цей показник є феноменальним, враховуючи ту розруху, яка панувала навкруги.

23 сеп 2014

Крім зброї артилерійської , ворог спробував піти з нами у відкритий бій. Батальйон терористів "Заря" при підтримці танків пішов на прорив наших позицій зразу на слідууючий день після штурму. Зав'язався бій, в якому ми знищили один танк противника, ще один вивели з ладу і знищили значну кількість живої сили, більшість якої вже традиційно була гастролерами з однієї "братньої " країни... Крім наших сил, в бою успішно себе проявили мінометний розрахунок "Ворскла " з 24-ки, який ефективно і героїчно тримав оборону разом з нами, а іноді й взагалі влаштовував справжні дуелі з мінометами противника, працюючи на грані знищення. Не всі з хлопців, на жаль повернуться додому - наводчик Костя загинув від артилерійського снаряду разом з двома нашими побратимами - Андрієм "Доком" та Сергієм.

24 сеп 2014

Ця війна, як ніяка інша, багата на героїзм і самопожертву. Мої бойові товариші вмирили, прикриваючи відхід поранених, підривали себе при спробах захопити їх в полон, гинули, йдучи в перших рядах штурмових груп... Але ця історія заслуговує, щоб її розповісти окремо.

Коли людина кидає виклик танку - це водночас і захоплююче, і моторошно. Величезний залізний монстр проти створіння в десятки раз меншого і слабшого - нерівнішого протистояння не придумаєш. Але в певні моменти така самопожертва є єдиним виходом з ситуації . Ситуація, коли на нас полізли лугандонські танки здавалася не такою і критичною - з нами теж були подібні машинки, які були готові прийняти бій. Але сталось непередбачуване - у Соболя (позивний танка) заклинив снаряд і він не зміг відкрити вогонь в потрібний момент. Тим часом ворожа машина майже впритул наблизилась до

позицій нашої піхоти, кілька пострілів осколочними снарядами - і нікого цілого в радіусі 200 метрів не було б. Єдиною людиною, хто міг хоч якось спробувати вирішити ситуацію, був штатний гранатометник -і він прийняв цей виклик. Ігор "Сороковий" Філіпчук двома пострілами з РПГ вивів з ладу танк, попавши два рази у гусеницю, але третій постріл, на жаль він так і не встиг зробити... Герой загинув від прямого попадання снаряду. Своїми діями Сороковий врятував нашу позицію в цілому і життя кожного з хлопців зокрема. Після того, як лугандонська залізняка втратила подвижність, вона стала легкою мішенню для іншого нашого танка, котрий вийшов на позицію для пострілу і закінчив справу, почату нашим бойовим товаришем. Ще згодом ворог почав втікати з поля бою, залишений іншою технікою. Перемога далась нам дуже дорогою ціною, але пам'ять про подвиг Сорокового повинна пережити цю війну і стати прикладом патріотизму і самопожертви для наших дітей та онуків

28 сер 2014

маразм Хуйла б*є всі рекорди. нарощенні військової присутності призведе до нарощення втрат, які рано чи пізно остудять ейфорію пересічних росіян, які зараз одобрюють дії свого фюрера. достатньо просто згадати істерію в СРСР з втратами в Афганістані - після тисяч вантажів "200" імперії не залишилось іншого виходу, як забрати геть свої війська. це при тому, що на озброєнні афганців не було танків, Градів, Ураганів, Смерчів, артилерії... всього того, чим на даний момент воюємо ми. тому масштабне вторгнення - це конвульсії кремлівського режиму... зовсім скоро частина тих, хто перед телевизором бубнить, що "етіх біндеравцев нада мачіть", поховає своїх дітей, яких відправляють на забій без елементарних засобів захисту, інша частина не буде випускати колони з своїми новомобілізованими дітьми з місць мобілізації. вкупі з величезними фінансовими втратами, які несе з собою війна, це до решти розхитає колосса на глиняних ногах під назвою "Російська Федерація". На превеликий жаль, в цій війні ми змушені будемо і надалі розраховувати лише на себе і далеко не кожен з нас доживе до дня перемоги, але це тільки збільшує нашу завзятість і бойовий дух. приклад наших загиблих товаришів - найкращий орієнтир для нас, як з честю виконувати свою місію, постійний притік добровольців в наші ряди - найбільший доказ того, що цілі наші правильні. вперед і тільки вперед!

30 сер 2014

творюється якийсь тотальний пц. вже чув кілька історій про те, що новомобілізованим пропонують купити АБСОЛЮТНО все за свої гроші. держава крім автомата і комплекту гівняної форми не дає НИЧОГО...

Яких результатів ми зможемо очікувати від такої армії? якого бойового духу? банальні питання, як і те, чому Україна, являючись виробником одних з найкращих в світі танків "Оплот", не закупила для АТО жодного...а люди гинуть в допотопних БМПшках без жодного сучасного захисту і Тшках радянського виробництва. а в знищенні величезної кількості добровольців під Іловайськом, виявляється винні російські спецслужби, які хочуть таким чином розхитати ситуацію в країні.. занадто багато маразму як для країни, влада якої повинна працювати як швейцарський годинник, виходячи з умов військового часу. шановні невоюючі...здається мені, вам в котрий раз пора на Київ... задати кілька питань чувакам в костюмах від Brioni...

1 вер 2014

тільки що взнав, що помер Ілля Ідель - він на фото справа..з кожним днем стає все менше і менше людей, з якими я починав свою дорогу в батальйоні. Паралельно, командуванням АТО ганебно здаються назад в руки росіян ті населені пункти, в боях за які гинули ці хлопці. він був веселою і безстрашною людиною, безмежно любив двох своїх донечок, які залишились сиротами... смерть таких людей - це величезна втрата для армії, звичайними призовниками такі втрати заповнити неможливо, тому мені дико спостерігати за тим, з якою безвідповідальністю держава марнує добровольчий ресурс...

Andrey Yurkevich

1 вер 2014

тільки що взнав, що помер Ілля Ідель - він на фото справа..з кожним днем стає все менше і менше людей, з якими я починав свою дорогу в батальйоні. Паралельно, командуванням АТО ганебно здаються назад в руки росіян ті населені пункти, в боях за які гинули ці хлопці. він був веселою і

безстрашною людиною, безмежно любив двох своїх донечок, які залишились сиротами... смерть таких людей - це величезна втрата для армії, звичайними призовниками такі втрати заповнити неможливо, тому мені дико спостерігати за тим, з якою безвідповідальністю держава марнує добровольчий ресурс...

Andrey Yurkevich

30 сер 2014

творюється якийсь тотальний пц. вже чув кілька історій про те, що новомобілізованим пропонують купити АБСОЛЮТНО все за свої гроші. держава крім автомата і комплекту гівняної форми не дає НІЧОГО...

Яких результатів ми зможемо очікувати від такої армії? якого бойового духу? банальні питання, як і те, чому Україна, являючись виробником одних з найкращих в світі танків "Оплот", не закупила для АТО жодного...а люди гинуть в допотопних БМПшках без жодного сучасного захисту і Тшках радянського виробництва. а в знищенні величезної кількості добровольців під Іловайськом, виявляється винні російські спецслужби, які хочуть таким чином розхитати ситуацію в країні.. занадто багато маразму як для країни, влада якої повинна працювати як швейцарський годинник, виходячи з умов військового часу. шановні невоюючі...здається мені, вам в котрий раз пора на Київ... задати кілька питань чувакам в костюмах від Brioni...

Andrey Yurkevich

28 сер 2014

Подвійні стандарти - тема банальна і затерта, але є випадки настільки кричущі, що не вписуються навіть у клінічні діагнози. Особливо гостро мною сприймаються дискусії на рахунок нашої присутності у Хрящоватому. "Ви злочинці, бо побили двох місцевих, запідозрених у сеператизмі! Укропи садисти і карателі!" Пц, шановні... Сеператисти обстріляли колону, в якій ми евакуювали мирних жителів... З машини, яку збирав по селі особисто я, з пенсіонерами і двома малими дітьми, зробили такий фарш, що до цього часу нема точної інформації - а скільки ж людей там загинуло... "Укропи марадьори, ані абваровивають дама мєсних"... А це нічого, що обкрадати там особливо нема що, пів-села зрівняно з землею артилерією, Градами та мінометами росіян? Купа спалених і зруйнованих будинків, по вулицях бродять покинуті корови, собаки та інша домашня живність... Людське самодурство - явище розповсюджене, але в таких масштабах, як я його зустрічаю тут - це варто написання дисертації для якогось з світил психіатрії ...

Andrey Yurkevich

28 сер 2014

маразм Хуйла б*є всі рекорди. нарощенні військової присутності призведе до нарощення втрат, які рано чи пізно остудять ейфорію пересічних росіян, які зараз одобрюють дії свого фюрера. достатньо просто згадати істерію в СРСР з втратами в Афганістані - після тисяч вантажів "200" імперії не залишилось іншого виходу, як забрати геть свої війська. це при тому, що на озброєнні афганців не було танків, Градів, Ураганів, Смерчів, артилерії... всього того, чим на даний момент воюємо ми. тому масштабне вторгнення - це конвульсії кремлівського режиму... зовсім скоро частина тих, хто перед телевизором бубнить, що "етіх біндєравцев нада мачіть", поховає своїх дітей, яких відправляють на забій без елементарних засобів захисту, інша частина не буде випускати колони з своїми новомобілізованими дітьми з місць мобілізації. вкупі з величезними фінансовими втратами, які несе з собою війна, це до решти розхитає колосса на глиняних ногах під назвою "Російська Федерація". На превеликий жаль, в цій війні ми змушені будемо і надалі розраховувати лише на себе і далеко не кожен з нас доживе до дня перемоги, але це тільки збільшує нашу завзятість і бойовий дух. приклад наших загиблих товаришів - найкращий орієнтир для нас, як з честю виконувати свою місію, постійний притік добровольців в наші ряди - найбільший доказ того, що цілі наші правильні. вперед і тільки вперед!

Andrey Yurkevich

24 сеп 2014

Ця війна, як ніяка інша, багата на героїзм і самопожертву. Мої бойові товариші вмирали, прикриваючи відхід поранених, підривали себе при спробах захопити їх в полон, гинули, йдучи в перших рядах

штурмових груп... Але ця історія заслуговує, щоб її розповісти окремо. Коли людина кидає виклик танку - це водночас і захоплююче, і моторошно. Величезний залізний монстр проти створіння в десятки раз меншого і слабшого - нерівнішого протистояння не придумаш. Але в певні моменти така самопожертва є єдиним виходом з ситуації . Ситуація, коли на нас полізли лугандонські танки здавалася не такою і критичною - з нами теж були подібні машинки, які були готові прийняти бій. Але сталось непередбачуване - у Соболя (позивний танка) заклинив снаряд і він не зміг відкрити вогонь в потрібний момент. Тим часом ворожа машина майже впритул наблизилась до позицій нашої піхоти, кілька пострілів осколочними снарядами - і нікого цілого в радіусі 200 метрів не було б. Єдиною людиною, хто міг хоч якось спробувати вирішити ситуацію, був штатний гранатометник -і він прийняв цей виклик. Ігор "Сороковий" Філіпчук двома пострілами з РПГ вивів з ладу танк, попавши два рази у гусеницю, але третій постріл, на жаль він так і не встиг зробити... Герой загинув від прямого попадання снаряду. Своїми діями Сороковий врятував нашу позицію в цілому і життя кожного з хлопців зокрема. Після того, як лугандонська залізняка втратила подвижність, вона стала легкою мішенню для іншого нашого танка, котрий вийшов на позицію для пострілу і закінчив справу, почату нашим бойовим товаришем. Ще згодом ворог почав втікати з поля бою, залишений іншою технікою. Перемога далась нам дуже дорогою ціною, але пам'ять про подвиг Сорокового повинна пережити цю війну і стати прикладом патріотизму і самопожертви для наших дітей та онуків

Andrey Yurkevich

24 сер 2014

Героїчний розрахунок, позивний "Ворскла ", під час мінометної дуелі. Хлопці працюють під прицільним вогнем аналогічної зброї противника

Andrey Yurkevich

24 сеп 2014

Дещо з трофеїв з Хрящуватого. Знято з "друзів", що йшли танками і піхотою на прорив наших позицій.

Andrey Yurkevich

23 сеп 2014

Крім зброї артилерійської, ворог спробував піти з нами у відкритий бій. Батальйон терористів "Заря" при підтримці танків пішов на прорив наших позицій зразу на слідуючий день після штурму. Зав'язався бій, в якому ми знищили один танк противника, ще один вивели з ладу і знищили значну кількість живої сили, більшість якої вже традиційно була гастролерами з однієї "братньої" країни... Крім наших сил, в бою успішно себе проявили мінометний розрахунок "Ворскла" з 24-ки, який ефективно і героїчно тримав оборону разом з нами, а іноді й взагалі влаштовував справжні дуелі з мінометами противника, працюючи на грані знищення. Не всі з хлопців, на жаль повернутьсЯ додому - наводчик Костя загинув від артилерійського снаряду разом з двома нашими побратимами - Андрієм "Доком" та Сергієм.

Andrey Yurkevich

23 сеп 2014

Коротко про головне. Були в Хрящоватому, штурм плюс утримання позицій. Над селом знаходиться висота, яку по всіх законах ведення війни потрібно було б взяти перед тим, як йти на населений пункт.

Але далеко не все в цій війні піддається логічному розумінню, тому після того, як Хрящовате стало наше, ми опинились під перехресним вогнем - з висоти і зправа, причому жодна з сторін снарядів і зарядів не жаліла - Гради, танки, крупнокаліберна артилерія та міномети - в комплекті з пробитою газовою трубою, яка палала, горящою травою та зруйнованими будинками - картина в перші дні нагадувала кіношний апокаліпсис. Обстріли були найінтенсивніші за весь час мого перебування на війні, часом працювало по кілька видів зброї одночасно. Цегляні стіни будинків розсипалися від кожного попадання в них, тому вибрати позицію для утримання села було надзвичайно важко - тим більше, що вже при штурмі у нас були суттєві втрати. На подив, на допомогу прийшла корупційна складова- дім прокурора N-ного району знаходився не тільки в географічно зручному місці, але й був збудований з настільки міцних бетонних блоків, що витримав 5 попадань, а цей показник є феноменальним, враховуючи ту розруху, яка панувала навкруги.

Andrey Yurkevich

9 сер 2014

Чомусь так склалось, що я розповідаю про мертвих героїв, обділивши увагою тих, хто наближає нашу перемогу своїми унікальними поступками і при цьому продовжує радувати нас своєю присутністю. Олег, позивний "Старшина" не відступивши перед ворожим танком, так налякав лугандонських танкістів попаданням з підствольного гранатомета, що неушкоджена і боєздатна машина втікла з поля бою, залишивши неприкритою свою піхоту. Скільки життів наших хлопців цим було врятовано - можна тільки здогадуватись, оскільки перед цим прицільним попаданням саме з цього танка було знищено наш БМП з екіпажем... Інший герой - Коля, давно розбив всі мої негативні стереотипи стосовно міліціонерів - колишній опер, він неодноразово дивував всіх на полі бою. В Вергунській зачистці він, пропустивши ворожий танк повз себе, контужений, холоднокрівно знищив чотирьох ворогів, що йшли за бронею, озброєних гранатометами для знищення нашої бронетехніки. В числі знешкоджених терористів - російський найманець.

Далі буде...

Andrey Yurkevich

8 сер 2014

Бінго!!! Вчора нарешті скачали інформацію з флешки, знайденої на місці останнього бою під Луганськом. Сказати, що ми були в шоці з побаченого - нічого не сказати. Крім місцевих ідіотів, кинутих на м'ясо, проти нас воював російський контртерористичний підрозділ "Гюрза", спеці найвищого рівня - і той факт, що ми вийшли з бою абсолютними переможцями, тепер має ще більшу цінність. Є купа мегацікавих відео, знятих росіянами, які пізніше обов'язково виставлю на Ваш огляд.

Andrey Yurkevich

7 сер 2014

Як виявилось, минулий пост - то був лиш початок історії. Після того, як 2 рота "Айдару" віддала позиції в руки регулярної армії, ми з почуттям виконаного обов'язку повернулись додому. Яким же було наше здивування, коли ми на другий ранок взнали, що військові після кількох мінометних обстрілів з Луганди поспішно покинули зайняті позиції. Зібрались...і поїхали. Здійнявся грандіозний скандал і командуванням було поставлене завдання повторного штурму Красного Яру. З почуттям дежа вю ми виїхали у вже знайомі місця. На цей раз, навчені гірким досвідом, ми ретельно контролювали дії військових саперів по розмінуванню місцевості, я очолив групу прикриття, яка крім охорони ще й слідувала за ретельністю роботи спеців. В населений пункт, як і минулого разу зайшли без бою, спротиву ніхто не чинив, але попереду нас чекало найцікавіше. Поки військові повторно викопувались на Вергунському перехресті, я з трьома моїми товаришами пішов в розвідку в сторону Луганська, де в приватному секторі відбулась наша зустріч з групою терористів. На наш вогонь зі стрілецької зброї вони відповіли пострілом з ручного гранатомета, після чого зав'язався бій. Ми зайняли кругову оборону в двохповерховому будинку по якому противник вів вогонь протягом певного часу. Паралельно з захистом своїх позицій нами було виявлене місце розташування ворожого коректувальника, після чого був викликаний снайпер для його ліквідації. Тим часом сили ставали все більш нерівні, наш будинок атакували відразу з кількох сторін, тому було прийнято рішення про відступ під прикриттям БМП та групи наших товаришів, яка висунулась нам назустріч. Після певного перегрупування сил і доукомплектування ми пішли в наступ для зачистки вищезгаданої території, тим більше, що

інформація про наявність великої групи терористів по сусідству з нашими позиціями підтвердилась на всі 100%. Група під прикриттям БМП при просуванні вперед була атакована лугандонськими танками, один з яких вдалось пошкодити моєму товаришу. Після включення в роботу двох наших залізних монстрів бій став не плступатись по видовищності кінематографічним аналогам, з єдиною різницею - вбиті і поранені були справжні... Героїчно загинули двоє бійців з екіпажу нашого БМП - від пострілу комунікативним снарядом від передньої частини нічого не залишилось, є чимало поранених. Втрати ворога набагато суттєвіші - від пострілів осколковими снарядами стирались з лиця землі цілі позиції, чимало сеператистів було вбито нашими бійцями в стрілковому бою. До слова - терори не рахуються з людськими втратами, всі вбиті були без елементарних елементів захисту - бронешитів та касок, з боекомплекту - лише по два магазини та одноразові гранаіомети (щоправда, найпотужніші з можливих). ЛНР без докорів сумління пускає на м'ясо своїх " захисників ". Серед вбитих в цьому бою - і декілька громадян Росії .

Andrey Yurkevich

4 сер 2014

Вчора був черговий бойовий виїзд ... Ми все щільніше і щільніше звужуємо кільце навкруг Мордору, перекиваючи сеператистам всі можливі шляхи. Шосе, дороги місцевого значення, польові шляхи - їх з кожним днем все більше і більше під нашим контролем. Тепер ми контролюємо і Красний Яр, звідки всі місцеві діячі ЛНР поспішно повтікали, не давши нам бою. Ті, хто не встиг зробити цього заздалегідь, викидали автомати, зникаючи між сільськими вуличками. Наші позиції тепер на в"їзді в Луганськ, звідки ми можемо спостерігати за життям міста навіть без бінокля. І все було б чудово, якби не страшна втрата...

Вчора на в"їзді в Красний Яр ми втратили один з найкращих танкових екіпажів в цій війні. Хлопців, котрі виграли велику кількість танкових боїв, знищивши значну кількість техніки загарбників. Хлопців, які ніколи не підводили і завжди надійно захищали нас своєю бронєю. Хлопців, яких ніколи не було потрібно другий раз просити йти в атаку - вони самі ці атаки очолювали. Вони завжди йшли на чолі колони, яким би безнадійним і екстремальним не було б завдання. Тому й завжди ризикували найбільше, будучт прикладом для всіх нас. Екіпаж КопчЕного підірвався на протитанковій міні на в"їзді в населений пункт. Вибух був настільки сильний , що танку відразу знесло башту, шансів в героїв вижити не було... Ця війна знову плодить вдів і сиріт... Ця війна забирає найсміливіших з нас. Не забудемо і не пробачимо. Ми щиро любили цих людей, вони були прикладом для нас і вони назавжди залишаться в наших серцях. Двадцять хвилин перед непоправимим я мав щастя спілкуватись з хлопцями востаннє - з командиром обговорювали план наступу, з наводчиком - домовлялись, що він подарує мені кілька пачок патронів до трофейного ПМ. Молоді, щирі усміхнені і впевнені у перемозі - такими вони тепер будуть жити у моїй пам'яті.

П.с. Щоб ви уявляли який тотальний пц твориться у нашій армії - дорогу, по якій мали рухатись танки повинні були перевірити військові сапери , які і завірили нас про те, що шлях перевірений і повністю чистий...

Andrey Yurkevich

2 сер 2014

Для того, щоб зрозуміти, чому десантники так дорожать своєю військовою репутацією і чому тільняшка - це не просто одяг, а предмет гордості і культу, достатньо хоч раз опинитись з цими хлопцями пліч-о-пліч в бою. Безстрашні, дисципліновані, вірні своїм товаришам, яких ніколи не кинуть на полі бою, готові прийти на допомогу в найнебезпечніших ситуаціях , ставлячи на карту своє життя і часто жертвуючи ним - за честь бути десантником приходиться платити дорогу ціну... Їх кидають в найбільше пекло війни і вони звикають жити в ньому, зберігаючи при цьому людяність, повагу та почуття гумору. Ці хлопці - продовжувачі легенди, яка тягнеться вже не одне десятиліття. Сьогодні вони святкують своє професійне свято, з чим їх і вітаю, висловлюючи найбільшу повагу та захоплення. Перемога буде за нами!!! Особливий привіт хлопцям з Львівської "Вісімдесятки", нашим бойовим побратимам. За неповних півроку де тільки не заносили їх фронтові дороги - серед пунктів призначення був і Слов'Нськ, і Луганський аеропорт, де воювати приходилось в повній блокаді. Ми ніколи не забудемо завдяки чийй допомозі вдалось втримати Георгіївку і просунути наступ далі. П'ять місяців на передовій без відпочинку та ротаций - і все це, зберігаючи бойовий дух та хороший настрій - ось як воюють справжні чоловіки! З святом , десантура!:)

Andrey Yurkevich

31 лип 2014

Ми разом готувались до цієї війни. Їздили по вишколах, спілкувались з найрізноманітнішими спеціалістами з військової справи. Ми разом приїхали в цей батальйон, щоправда по-різному побачили своє місце в ньому, тому працювали в різних підрозділах. Ми були абсолютно різними людьми, він - гіперактивний та багатослівний, повний якоїсь невичерпної енергії, я - дещо відсторонений і завжди на своїй хвилі, але це ніколи не заважало нам добре ставитись один до одного і не конфліктувати. Орест не любив фотографуватись і негативно відносився до публічності на відміну від мене, але при одній з наших останніх зустрічей, під Олександрівкою, запропонував разом сфотографуватись. Просто так. На пам'ять. Ще через кілька днів він мене підвозив до блок-посту в Георгіївці. Ще через два дні, коли ми формували колони для наступу на Лутугіно, я бачив його здалека. Хотів крикнути, щоб привітатись, але через мить вирішив не відволікати - і без того суєта була грандіозною. Він так і залишиться в моїх спогадах - пробігаючим в складі своєї розвідувально-саперної групи по запиленій дорозі. Групи, яка загинула практично в повному складі за якихось кілька десят секунд. Сьогодні Ореста поховали на батьківщині - в Заліщиках. Особливо цинічним виглядали намагання деяких політичних сил посмертно зачислити героя-добровольця в свої ряди, але мова не про те... Просто пам'ятайте цього хлопця, і живіть так, щоб за ваші вчинки вам не було соромно перед його батьками, як і перед родинами інших сотень загиблих...

[Andrey Yurkevich](#)

31 лип 2014

В рамках наступальної операції було прийнято рішення звільнити від сепаратистів Лутугіно. Наступ здійснювався "Айдаром" та десантурою з "вісімдесятки" - тим більше, що ми були добре спрацьовані між собою з часу попереднього бою та кількох днів втримання позицій. За сприяння танків, БМП (в тому числі і трофейного з Георгіївки), а також десантних БТРів було здійснено наступ відразу з кількох напрямків, після чого всі сили зустрілись на в'їзді в місто. Вже до того часу в нас були суттєві втрати - від пострілу з гранатомета загинув командир одного з танків, було завдано удару по нашій розвідувально-саперній групі, в результаті чого загинуло 10 чоловік. Однак, наступу це не зупинило,

терористи на блок- пості були знищені нашою передовою групою, після чого основні сили зайшли в Лутугіне і здійснили зачистку його від антиукраїнських елементів . З нашої сторони було втрачено вбитими ще двоє бійців. Після цього без боїв була зайнята Успенка. Наступ іде повним ходом, сеператисти деморалізовані і втікають до кордону як щурі.

Andrey Yurkevich

31 лип 2014

Днем пізніше нами була обстріляна колона, що везла терористам озброєння з сторони кордону з Росією. Знешкоджено 2 машини, до місця призначення не доїхали кілька десятків одиниць стрілецької зброї , гранатомети, гранати, а також велика кількість набоїв, в тому числі і до снайперських гвинтівок. Захоплені документи, в тому числі списки розвідгруп банд терористів. Крім іншого, налагоджено нормальну діяльність двох блок- постів по дорозі на Луганськ

Andrey Yurkevich

31 лип 2014

Як виявилось, відстояти важче, ніж захопити. Ранок слідуючого дня почався з обстрілу наших позицій мінометами та артилерією, з флангу вівся шквальний вогонь з автоматів та кулеметів. Позицію було втримано завдяки допомозі десантників з "вісімдесятки", які після штурму днем раніше приїхали на підсилення. Хлопці - справжні звірі (в хорошому значенні цього слова). Навіть після відступу танків, ще один з яких було підбито та часткового відтіснення нас з позицій, хлопці спокійно стримували наступ на своєму участку, фактично воюючи БТРами проти двох ворожих танків. Розмах бою був настільки значним, що з нашої сторони пришлося задіювати артилерію та установки "Град", а згодом працювала в чотири заходи авіація. В результаті наступ противника було зупинено, бажання повернути Георгіївку відбите якщо не назавжди, то дуже надовго. З нашої сторони за неповну добу героїчно загинуло 6 чоловік, наймолодшому з яких було всього 19... Також є немало поранених , в тому числі важких.

Andrey Yurkevich

31 лип 2014

Довший час по різних причинах не був на зв'язку , тому зараз буду компенсовувати свою відсутність. Три дні тому приїхали з восьмиденного бойового виїзду , протягом якого було взято з боями два населених пункти - дуже важливу в стратегічному плані Георгіївку та Лутугіне, а також без боїв була зайнята Успенка. Цінність Георгіївки - в тому, що володіння нею відкриває дорогу на Луганський аеропорт, захисники якого до недавнього часу були оточені зі всіх сторін силами сеператистів. Штурм пройшов відносно швидко, з нашої сторони в населений пункт зайшли танки та бронетехніка. Вороги намагались чинити опір, але завдяки нашому наступу з двох сторін одночасно, його було подолано. В ворога захоплено бронетехніка та арсенал зброї , взяті полонені, в тому числі 3 громадян Росії . Вогор використовував проти нас крім стрілецької зброї артилерію та міномети, було пошкоджено 1 наш танк та вантажна машина. Захоплення Георгіївки дало можливість налагодити постачання захисників аеропорту ліками, продуктами та боєприпасами, відкрило ще одну дорогу для наступу на Луганськ, а також перекирило сеператистами один з шляхів постачання їм зброї .

Увага! Максимальний репост!!!

Не один раз вже було доведено, що в більшості випадків наші можновладці банально закривають очі на потреби нашої армії . Життя та здоров'я наших військовослужбовців хвилюють можновладців менше за все. Саме тому українці масово збирають кошти на каски і бронезилети, відправляють на передову цілі машини провіанту та предметів першої необхідності.

На жаль, це вирішує пооблему виживання наших хлопців лише частково. Найміцніша каска і найкращий бронезилет безсилі, коли під покрлвом ночі терористи підбираються до наших військових впритул, особливо на віддалених заставах та блок-постах.

Коли вони починають вогонь з мінометів та гранатометів - залишається сподіватись тільки на везіння та допомогу Всевишнього. Саме тому жертв від нічних нападів сеператистів чи не найбільше і ситуація не міняється навіть в час так званого перемир'я

Проблему можна успішно вирішувати за допомогою тепловізора - приладу, який дозволяє чітко помітити наближення ворога в темряві навіть на відстані 500 метрів. Проблема лише у тому, що держава, котра не може купити солдату шолом за 1500 грн, тим більше не хоче розкошелюватись на прилад, вартістю 70000 - 160000 гривень. Хоча така покупка реально дозволить зберегти десятки а то і сотні життів наших синів, братів та чоловіків.

На фото - бійці 2 роти 2 взводу добровольчого батальйону " Айдар". Ці хлопці пішли на фронт не по загальному призову, а виключно по поклику серця, усвідомивши свою потребу для Батьківщини в цей нелегкий момент і знаходяться на самій передовій - під самим Луганськом, прикриваючи нашу артилерію і танки та забезпечуючи надійність флангів нашого війська. Тепловізор для них - це можливість вижити в умовах неоголошеної війни, тому просимо допомоги в усіх небайдужих.

Номер картки Приватбанку 6762462057978949 Юркевич Андрій, номер телефону контактної особи 097 504 30 28

[Andrey Yurkevich](#)

24 лип 2014

Часто приходиться чути думку про те, як жахливо війна впливає на людину... Приклади, які наводяться - різноманітні психопати та алко-нарко залежні особи з досвідом перебування в гарячих точках. Нестримані і невірноважені, вони справляють гнітюче враження і викликають та притягують до себе негатив. І все ж вищезгадана думка не витримує ніякої критики і сформульована людьми, бачившими війну хіба що з екрана телевізора. Справа в іншому. Війна не руйнує нічого в людині. Вона лише загострює те, що в ній є. Невірноважені людина стає справжнім психопатом, агресор - ще більш нестриманим та відмороженим, істерик - справжнім панікером та плаксою. Адекватна ж людина, котра пройшла війну і знає справжню ціну чужому та людському життю, тільки стверджується у своїй адекватності і спокійному сприйнятті реальності. Вона з посмішкою зустрічає будь-які проблеми та незгоди, тому що в порівнянні з пережитим, всі життєві неприємності виглядають дитячим конструктором...

[Andrey Yurkevich](#)

21 лип 2014

На війні найбільший ворог кожного солдата - абсолютна і беззастережна сміливість , яка заперечує навіть таке фундаментальне почуття, як інстинкт самозбереження. Яким би відважним не був воїн - він завжди повинен лишній раз перестрахувати себе, як би добре не йшли справи - завжди бути в очікуванні чогось не дуже доброго, відкинувши кудись далеко самовпевненість і самонадіяність. В нас було троє бойових товаришів. Один сьогодні отримав важке поранення від міни і не вберіг двох своїх підопічних від таких же ран - просто тому, що під час мінометного обстрілу безтурботно сидів замість того, щоб залягти, як це робили ми. Зараз в нього загроза ампутації однієї ноги. Інший вбитий пострілом в голову - просто тому, що стріляв по ворогах в повний ріст, як герої американських бойовиків, при тому, що йому нічого не заважало робити це навприсяд або в положенні лежачи. В нього залишилось сиротами дві донечки. Третій побив всі рекорди нкобачності і пішов в "самоволку" в гості до нових "друзів" з місцевих. Був полоненим і знайдений сьогодні вбитий з поостреленими та проломаними ногами. Колись я вважав, що відвага і сміливість - голова всьому у військовій справі. Але практика суворо вносить свої корективи...

[Andrey Yurkevich](#)

18 лип 2014

Кілька днів тому нашу позицію було обстріляно з залпової установки "Град". Результати порадання можете оцінити самі, викладаю лише фото, де не видно позицій зі зброєю і технікою - самі розумієте чому. На щастя, Ваш покірний слуга знаходився недалеко від бліндажу, який мене і чотирьох моїх товаришів врятував, причому останнього з нас всередину зашитовхала вже вибухова хвиля. Але не

всім пощастило - двоє наших товаришів не встигли добігти. Один чудом залишився неушкодженим, заробивши лише контузію, він на фото з картами справа. Інший виявився не таким везучим - Павло Герасименко <http://m.vk.com/malanor> попав в саме пекло вибухів. У нього кілька відкритих переломів кінцівок, знято пів-обличчя (одне з вух прийшлося пришивати, воно трималось на маленькому шматочку шкіри), а також відслоєння рогівки обох очей. Є ризик, що наш герой може залишитись незрячим, якщо і вдасться повернути Пашці зір - то це довгий і недешевий процес. Батьки нашого героя - прості і не заможні люди, тому Ваша допомога дуже потрібна, вона дасть нашому герою шанс знову повноцінно бачити. Картка Приватбанку 5168757245323441 Герасименко Павло Валерійович. Контактний телефон батька 063 902 32 15.

Andrey Yurkevich

17 лип 2014

Про благородство і витримку...

Сьогодні було поранено двох солдатів-срочників. Одного з них тому, що під час обстрілу "Градом" він не кинувся стрімголов в бліндаж, а чекав на вході, чекаючи поки останній з товаришів не заховається - а потім вже забіг сам. Джентльменська поведінка і самопожертва - одні з найкращих чоловічих якостей, тим більш цінні вони в військовий час, коли згідно законів природи кожен повинен думати в першу чергу про своє власне виживання. На щастя, рана не є небезпечною для життя і через деякий період реабілітації хлопець по всіх даних повинен повернутись до активного життя.

Andrey Yurkevich

17 лип 2014

Роздуми під артилерійську канонаду...

В армії гостра недостата високоточних приладів наведення, спостереження і навігації. Вірніше, їх практично немає. Все, що використовується нашими військовими було застаріле навіть для кінця минулого століття. Немає навіть банальних безпілотників, коректування гарматних пострілів відбувається старими добрими дідівськими методами. І в всьому ніби то винна недостача коштів, наша армія бідна і нефінансована... Бла бла бла... А гроші на десятки і сотні мін і снарядів, які кожного дня пролітають мимо цілі є??? Немалі гроші... Банальна арифметика говорить зовсім не на користь наших чиновників, які займаються забезпеченням Збройних Сил. Я вже не кажу про цінність життя десятків хлопців щоденно, яке вони втрачають від того, що ми банально не орієнтуємось в пересуваннях та маневрах нашого ворога. Наших можновладців нічого не вчить навіть війна на власній території. Тому що в разі чого всі вони звідси банально з'їбуться...

Andrey Yurkevich

16 лип 2014

Гра стає цікавішою і різноманітнішою - крім градів тепер по нас ху***рить і артилерія. Що слідуюче? Вертольоти? Літаки? Завтрашній-після завтрашній день покаже.

Набирав воду з новоприбулої бочки, спілкувався з солдатами. Всі на позитиві, світлі та усміхнені обличчя. Жартували про роль удачі в житті солдата, наостанок побажали один одному тої самої удачі. Попереду ніч...

Andrey Yurkevich

15 лип 2014

Не знаю, що це - збочене почуття гумору, військова традиція чи просто черговий ідіотизм, але перше, що нам привезли посеред ночі від командування після обстрілу "Градами" - ліки (що в принципі є нормально)... І нові труси:))) Можливо, з досвіду подібних випадків, цей маневр є виправданим, але до честі мене і моїх супутників - нікому такий підгон не пригодився:))

Andrey Yurkevich

13 лип 2014

Для тих, хто в танку і біля монітора скигнуть, що воюють лише хлопці з заходу а схід відсиджується вдома.... Харків, Лозова та Ізюм Харківської області, Донецьк, Керч, Полтава, Щастя Луганської області, є хлопці з Одещини... список дуже неповний, але і він дає можливість зрозуміти географічний розмах нашого батальйону. Та все ж регіон, котрий найповніше представлений в Айдарі це Волинь. Земля, яка породила УПА, дарує Україні добровольців нового покоління, таких же відважних і рішучих, як 70 років тому...

Andrey Yurkevich

11 лип 2014

Хто сказав, що ранок починається не з кави?)

Andrey Yurkevich

10 лип 2014

А тим часом десь під Луганськом....

АТО, або як я провів літо)

